

VINCENTIUSNIEUWS

16 MAART - 15 APRIL 2023

Woonzorgcentrum Sint-Vincentius
samen zorg dragen voor elkaar

INHOUD

Editoriaal	3
Pastoraal Nieuws	4
Gebedsvieringen	7
Huiskalender	8
Terugblik.....	10
Verjaardagen	19
Bewonersnieuws	20
Personeelsnieuws	21
Personeel in de kijker	22
Nieuws uit.....	24
Leliedal.....	24
Tulpenhof.....	26
Klaproosveld	27
Rozentuin	28
Irisheem.....	29
De goede week en Pasen	32

EDITORIAAL

Beste bewoners, familieleden, medewerkers, vrijwilligers en sympathisanten,

De maand maart begon met een onheilspellende start. Covid-19, de alom gekende preventiemaatregelen en onzekerheid legden de ondertoon in ons anders zo bruisende woonzorgcentrum. Activiteiten werden uit voorzorg even teruggeschroefd, verschillende bewoners moesten in kamerisolatie en de telefoons stonden roodgloeiend met dokters en familieleden. Medewerkers werkten zich uit de naad en bleven zelf ook niet altijd gespaard van het hardnekkige virus.

De teambegeleiders droegen de uitdagingen die ons opnieuw te wachten stonden heel professioneel. De omstandigheden waren soms pittig, dat moeten we toegeven, maar allen samen regelden we vervanging, voerden aanpassingen door en vonden manieren om ons grote huis toch draaiende te houden. Het hoofd bieden aan een nietsontziend virus, dat is voor iedereen intimiderend. Desondanks zijn we erin geslaagd om de besmettingen min of meer onder controle te krijgen en stilletjes aan de normale gang van zaken te hervatten. Een kalenderjaar zonder corona lijkt dan voorlopig toch nog een utopie.

Activiteiten worden terug opgestart, bewoners zijn uit kamerisolatie en zo hebben we ook meteen weer genoeg gespreksstof voor de komende maand!

Veel leesplezier!

Het redactieteam

PASTORAAL NIEUWS

Aswoensdag en de vastenperiode

Op 22 februari vierden wij Aswoensdag. In de vorige editie van onze huiskrant hebben we de religieuze betekenis achter deze dag al uitvoerig besproken. Bij Aswoensdag gaat het om boetedoening aan de

vooravond van de vastenperiode. Voor godsdienstlessen hadden we op de dag zelf geen appetijt – voor lekkere pruintaartjes des te meer! De bewoners van het woonzorgcentrum, alsook de bezoekers van het centrum voor dagverzorging, konden genieten van zoete gebakjes in het gezelschap van vrienden, familie en vrijwilligers. Er werden spelletjes bovengehaald en de televisie werd opgezet. Twee vrijwilligers maakten hun aanwezigheid op originele manier bekend – met de aankondiging: “Wij zijn de Moeder Theresa’s van Ekeren!” Op deze ludieke noot kon het feest beginnen! Zou u geloven dat de pruintaartjes allemaal al verorberd waren, nog voordat we het moment konden vastleggen op foto?

Voor de bewoners en medewerkers was de daaropvolgende vastenperiode wel héél ontnuchterend, en niet omdat we op onze

voeding hebben gelet. Niet omdat we alcohol, vlees of choco hebben gemeden (dat hebben we trouwens ook niet). Halverwege de maand februari strooide het Coronavirus roet in ons eten. Er heerste onzekerheid en sommige vragen bleven onbeantwoord. Medewerkers kleedden zich opnieuw in blauwe pakken en droegen maskers die het hele gezicht bedekten. Dat waren nou niet bepaald de grappige kostuums waar je op rekt als Carnaval voor de deur staat. Ja, als je de christelijke kalender erbij haalt en stilstaat bij de feestelijke momenten die we hadden kunnen beleven, moeten we toegeven dat de maand maart in mineur is begonnen. Een verkleedpartijtje binnen onze muren bleef dit jaar uit, maar op zaterdag 4 maart konden sommige bewoners wel vanuit het comfort van hun eigen woning een glimp opvangen van de feeststemming op straat: een grote carnavalstoet baande zich een weg door de Dorpstraat en passeerde voorbij onze deur! We hielden onze parking en poorten aan de kant van de Dorpsstraat dicht, om verdwaalde dronkaards geen toegang te verlenen. Het geluid van gejuich, gelach en applaus vond wel een weg naar binnen.

Pasen en paaseieren

Pasen is in de folklore onlosmakelijk verbonden met paaseieren. Aan de kinderen wordt verteld dat de klokken op Witte Donderdag naar Rome trekken en gevuld met chocolade eieren terugkomen. Deze chocolade eieren worden rijkelijk in tuinen gestrooid, zodat de kinderen ernaar kunnen zoeken. Een opwindende zoektocht in de buitenlucht, met snoepgoed als beloning. Waar kan een kind meer van dromen?

Het gebruik van paaseieren is ontstaan doordat de kerk in de Middeleeuwen verbood om in de vastentijd eieren te eten. Echter, tijdens de vastenperiode leggen kippen juist veel eieren! Zo hoopten zich de eieren op. Ze werden dan als geschenken bij de pacht gedaan, of bij wijze van "lenteoffer" geschonken. Voor christenen werd het ei tot symbool van de opstanding van Christus en de hoop op de opstanding van alle mensen. De schaal betekent het graf van Christus. Uit haar komt een levend wezen voort.

De eieren die dienden als geschenk, kookte men om ze een paar dagen goed te kunnen houden. Bovendien werden ze versierd. In het jodendom was het ei een voorgeschreven offer in de tempel. We zien ook een ei bij de Sedermaaltijd met Pesach en bij maaltijden na een begrafenis. Dit laatste komt omdat een ei het begin van nieuw leven kan zijn, maar als het wordt opgegeten (in plaats van uitgebroed) gaat dat leven verloren. Anderzijds is het ei ook een teken van hoop. Het leert ons de moed niet op te geven. Hoe kan zoiets simpel als een ei ons aanmoedigen in al onze ondernemingen? Dat is stof tot nadenken. We vullen dit vraagstuk graag met onze eigen verbeelding in.

GEBEDSVIERINGEN

VIERINGEN VAN 16 MAART TOT 15 APRIL

Vrijdag 24 maart 2023 om 14u

Gebedsviering voorgegaan door Luk Patroons.

Vrijdag 7 april 2023 om 14u

Gebedsviering voorgegaan door Luk Patroons

De vieringen vinden plaats in de kapel, naast de cafetaria op het gelijkvloers

HUISKALENDER

Hier het maandoverzicht voor heel ons huis. De activiteiten per woonkern kan je aan de leefruimte van de woonkern terugvinden. Alle bewoners zijn van harte welkom op de activiteiten.

Don 16 maart:	14u Contactkoor met Katrin in de kapel
Vrij 17 maart:	Nationale feestdag Ierland in elke woonkern
Ma 20 maart:	14u Puzzelen in elke woonkern
Di 21 maart:	10u Activiteit Werelddownsyndroomdag 14u Wandelen met Katrin
Woe 22 maart:	10u Marktbezoek 14u Handwerkclub met Jill in de cafetaria
Don 23 maart:	14u Samen lezen met Miek
Ma 27 maart:	10u Boekenclub in de cafetaria met Lena 14u Spelletjesmiddag in elke woonkern
Di 28 maart:	14u Wandelen met Katrin
Woe 28 maart:	10u Marktbezoek 14u Hersenkronkels met Jill in de cafetaria 14u Bingo in de cafetaria
Don 30 maart :	14u Fruitsla maken in elke woonkern
Vrij 31 maart:	14u Spelletjes namiddag oude cafetaria

Zon 2 april: Palmzondag

Ma 3 april: 14u Liedjes zingen in elke woonkern

Di 4 april: 14u Wandelen met Katrin

Woe 5 april: 10u Marktbezoek

Don 6 april: Witte donderdag
14u Lezen met Miek

Vrij 7 april: Goede Vrijdag

Ma 10 april: Paasmaandag - weekenddienst

Di 11 april: 14u Wandelen met Katrin

Woe 12 april: 10u Marktbezoek
14u Zangstond in de cafetaria

Don 13 april: 14u Spel en puzzel namiddag in elke woonkern

Vrij 14 april: Pudding maken in elke woonkern

TERUGBLIK

Week van de vrijwilliger

♥ Rita ♥

Het is vroeg in de ochtend, 8.00 uur om precies te zijn. Van achter de grote ramen van het onthaal zien we Rita op de parking van het woonzorgcentrum verschijnen. Ze heeft de slaap nog niet volledig uit haar ogen gewreven, de nacht is nog niet uit haar haren gewaaid. Maar ze wenst ons lief een goeiemorgen toe, meldt zich aan en begint aan haar routine. Ze gaat recht naar Leliedal, begroet daar de vroege vogels die reeds hebben plaatsgenomen aan tafel. “Zeg gerust Ritje,” lacht ze joviaal naar een stagiair.

Aan de slag!

Rita bindt zorgvuldig de servetten om de hals van de bewoners, schudt hier en daar een oude heer de hand, vertelt een mopje of geeft een vlotte opmerking over het weer. Ze weet precies hoe ze de bewoners op hun gemak moet stellen.

Dan verovert ze de keuken: pakjes choco en confituur

worden geordend, thee-builtjes worden geteld en de melk wordt uitgeschonken.

“Ik zal druk in de weer lijken, dat staat goed op foto,” zegt Rita tegen de medewerker die haar met een paar foto’s komt vereeuwigen in het teken van de vrijwilligersweek. Maar Rita lijkt niet druk in de weer, ze is druk in de weer. Ze belegt de boterhammen, controleert of de juiste medicijnen wel op de trolley liggen, verdeelt het water en klikt de televisie alvast aan voor zij die makkelijker ontwaken bij politiek of natuurbeelden.

Koffiegeur stijgt dampend op uit de grote kan en vult de leefruimte met een nieuwe dag. De laatste bewoners stromen toe en het ontbijtkarretje kan eindelijk vertrekken! Rita navigeert het oude ding tussen de tafels, rollators en rolstoelen en dat doet ze kundig. Bijna té kundig voor een doorsnee vrijwilliger. Rita is dan ook geen doorsnee vrijwilliger...

Het heeft een goede reden, dat ze het woonzorgcentrum op haar duimpje kent, de gang van zaken in de vingers heeft en nooit te moe is om voor anderen te zorgen: Rita heeft jarenlang als zorgkundige in het woonzorgcentrum gewerkt!

“Toen mijn pensioen naderde, vroeg de directrice of ze toch nog af en toe beroep op mij zou mogen doen. Ik wilde graag nog wat langer werken, maar de uren waren niet super en het gaf ook een heel gedoe met de belastingen.

Als vrijwilliger kon ik blijven doen wat ik altijd graag had gedaan, maar dan zonder al dat gedoe. Bovendien kan ik nu zelf kiezen wanneer ik begin, wanneer ik stop, wanneer ik langskom ... Die vrijheid spreekt mij aan.” En langskomen, dat doet ze. Bij iedere zonsopgang. Moge de zon haar warmste stralen over jou uitgieten, lieve Rita! Bedankt voor al je goede zorgen. ♥

♥ Cecile ♥

Op de eerste verdieping ruikt het alvast verrukkelijk, wanneer de liften opengaan en we ons richting de leefruimte begeven. Er staat hokifilet met hollandaisesaus en gestoofde tomaten op het menu. De grote kar met de maaltijden rolt binnen, de bewoners schuiven water-tandend aan ... en één persoon mag dan niet ontbreken: Cecile!

Cecile helpt op vrijdagmiddag steevast met de maaltijd-bedeling. Rondom haar hangt er een bijzondere gloed die niet eenvoudig te beschrijven is. Ze draagt alle bewoners een warm hart toe, maar een zorgkundige is ze nooit geweest.

“Ik stond vroeger in het onderwijs,” vertelt ze. “ik heb aan talloze jonge meisjes lesgegeven, in snit en naad. Ik voelde me goed als leerkracht en wilde niet per se andere carrièrepaden uitdiepen. Maar om één of andere reden, kwamen mensen uit de buurt altijd bij mij aankloppen voor hulp en advies, als ware ik een sociaal assistent.”

De terugkerende vraag om hulp zette Cecile aan het denken. Straalde ze dan echt zoveel hulpvaardigheid uit? Het idee inspireerde haar, ze besloot eens gek te doen en naar de avondschool te gaan. “Ik ging verder studeren tot sociaal assistent. Niet dat ik dat beroep ooit uitgeoefend heb, ik vond het gewoon fijn om een extra diploma op zak te hebben.”

Toen de kinderen uit huis trokken en zij zelf met pensioen ging, zocht ze een nieuw tijdverdrijf. Ze greep terug naar de tijd dat mensen uit de buurt op haar stoep stonden voor hulp. Haar diploma van sociaal assistent had ze dan nooit gebruikt, maar die speciale vonk, die uitstraling, moest er toch nog steeds zijn? En zorgen voor mensen, dat klonk haar als muziek in de oren. Zo belandde ze jaren geleden in ons woonzorgcentrum en veroverde ze de harten van de bewoners.

Cecile benadrukt het “werk” in vrijwilligerswerk. Met een hoeveelheid energie waar de meeste jongeren jaloers op zouden zijn, bedient ze de bewoners, schept ze hier en daar tomaten en aardappelen bij, giet ze saus en snijdt ze vis. Cecile volbrengt de taken als ware het een race en toch geniet ze ten volle van ieder moment, iedere vorm van

hulp die ze kan bieden, en ieder kort babbeltje dat ze terloops met een bewoner kan voeren. Na de maaltijd begeleidt ze een voldane Margaretha naar de zithoek voor een dutje. Margaretha heeft, zoals veel van onze bewoners, een dementieprofiel. Contact leggen is voor haar moeilijk, maar ook hier weet Cecile raad! Ze gaat gezellig bij Margaretha zitten en babbelt erop los over kleine dingen. Over verkoudheid, over hoe je neus dan loopt, over hoe koud je het kan hebben ... Cecile brengt de woorden en hun betekenis dichterbij met levendige handgebaren en een speelse toon in haar stem. Margaretha luistert geboeid en leeft helemaal op!

Tevens in de zithoek, zitten Rosa, Lief en Jeanne. Ze kijken bewonderend toe hoe Cecile de woonkern verlicht met haar persoonlijkheid. “Cecile komt hier al lang,” leggen de dames uit. “Na haar eerste bezoek, waren we al helemaal weg van haar. Wij

hebben toen als bewoners geïnsisteerd dat zij nog eens zou terugkomen. En zo gebeurde het ook ...”

Eén van de mannelijke bewoners deelt zijn mannelijke mening over Cecile: “Ze taterst graag. Tateren, tateren, tateren. Ach, dat brengt leven in de brouwerij, want wat heb je nou aan lange stiltes? We zouden Cecile niet meer kunnen missen!”

Hoe passioneel ze de handen ook uit de mouwen steekt tijdens de warme middagmaaltijd, dat is niet de enige troef van Cecile. Op woensdagen springt ze binnen met leuke knutselopdrachten. Maar hier trekt Cecile een duidelijke grens:

“Je mag over mij schrijven, maar op één voorwaarde: dat je Marina niet vergeet te vermelden! Ik ga niet met alle eer lopen, Marina en ik zijn een team. Als wij een activiteit organiseren voor de bewoners, gaat zij op voorhand de benodigdheden kopen. Ze zit ook altijd mee aan tafel bij de voorbereidingen. Eigenlijk zijn we een team van 4 burens: ik, Marina, Gilberte en Lut. Gilberte en Lut zijn dus eigenlijk ook vrijwilligers, ze zijn alleen erg bescheiden en komen nooit mee naar het woonzorgcentrum. Maar Marina komt op woensdagen, zij verdient net zo goed als

ik erkenning voor haar werk en toewijding.” Als dát niet getuigt van onbaatzuchtigheid.

Hartelijk dank voor je initiatief en je nuchtere kijk op de dingen, Cecile. Je leert de jonge garde veel bij, en de bewoners genieten met volle teugen als je er bent. ♥

♥ Nora ♥

De cafetaria bruist van leven als we Nora opzoeken voor een interview. Bewoners en bezoekers drinken koffie, thee, *kriekskes* en *bollekes*. Er wordt geklonken op mooie momenten, op mooie mensen en op het leven. Nora gaat aardig op in de menigte en

slaat een babbeltje met goede vriendin Adrienne. Op de vraag naar een interview, reageert Nora verlegen. “Alsof ik iets interessants te vertellen heb ...”

Nochtans schuilt er achter deze vrijwilligster een verhaal.

“Ik werkte jarenlang als naaister bij Châpeau, een winkel voor bruidsmode in de Carnotstraat in Antwerpen. Dat bestaat nu niet meer ...” De winkel staat er nu inderdaad niet meer, maar deze baan zou voor Nora een eerste stap in de richting van vrijwilligerswerk worden. “Op een bepaald moment raakte ik in een dipje. Ik moest het rustiger aan gaan doen en schakelde over naar halftijds werk. Dat was inderdaad rustiger, maar ik miste een zinvolle invulling van mijn tijd. Ik wilde alsnog de handen uit de mouwen steken en ging als vrijwilligster aan de slag in Sint-Vincentius. Het ziekenhuis, niet het woonzorgcentrum!”

Zo begon Nora aan 23 jaar vrijwilligerswerk. Helpen in een ziekenhuis sprak haar echt aan. Ze koesterde het contact met de patiënten en bood graag een beetje menselijkheid aan zij die het

nodig hadden. Het ziekenhuis behandelde haar goed: dagelijks kon ze rekenen op warme maaltijden, in de zomer werden ijsjes uitgedeeld en er stonden regelmatig diners met het personeel op het programma. Voor Nora ging een nieuwe wereld open, ze ontmoette veel nieuwe mensen en elke dag gebeurde er wel iets bijzonders.

“Geloof me, in het ziekenhuis ontmoette ik mensen van allerlei slag,” benadrukt Nora. “Dan doel ik niet alleen op de waaier aan persoonlijk-heden die daar de revue passeerden. Nee, denk aan de verschillende afdelingen.

Patiënten in de geriatrie, pediatrie, orthopedie, ... Het leken wel andere werelden. Ik werkte soms ook op de spoed. Dat was spannend en bracht veel heftige emoties teweeg.”

Niet iedereen kon haar onbaatzuchtigheid waarderen. Tot twee keer toe kreeg ze het verwijt naar haar hoofd geslingerd: “Je pakt andermans werk af! Hoe durf je!”

“Dat raakte mij niet,” zegt Nora lachend. “Alle verwijten van de wereld konden niet op tegen het zalige gevoel van patiënten te helpen en te verzorgen.” Nora putte kracht uit het vrijwilligerswerk, maar de “gloriedagen” in het ziekenhuis zouden niet blijven duren. “Vroeger” was er meer ruimte voor persoonlijke toenadering, vriendschap onder vrijwilligers en medewerkers. Iedereen kende elkaar, groepjes spraken af buiten de werkuren en leuke events werden

georganiseerd. Mensen vónden elkaar, als mensen, niet als collega's. Op een bepaald moment leek dat voorbij te zijn. De werkdruk nam akelig snel toe. De modernisering op gebied van technologie maakte het er ook niet gezelliger op. Contact met collega's moest opeens tot een minimum beperkt worden. Er moest kort en bondig gecommuniceerd worden over het werk en de patiënten, liefst via een softwareplatform. Losse babbeltjes en vriendschap, daar werd opeens op neergekeken. Ook de behandeling van patiënten werd "onmenselijker". "Angstige of verdrietige patiënten vroegen mij rechtuit om een knuffel. In het begin was dat geoorloofd. Logisch ook: als iemand het zwaar heeft, moet je die persoon troosten! Maar in latere jaren werd dat verboden. De patiënten kregen de medische zorg die ze nodig hadden, maar gezelschap, gesprekjes en warmte? Ho maar. Daar kon plots geen sprake meer van zijn. Ik ben dit toch blijven doen, achter de rug van de directeur om. Was het daarom verkeerd? In mijn ogen niet. In ieder geval wist ik toen dat ik ergens anders vrijwilligerswerk wilde doen."

Zo kwam Nora bij ons terecht. In het woonzorgcentrum beleeft ze naar eigen zeggen minder afwisseling, maar de werkdruk is veel lichter en de sfeer veel lossier. Dat nodigt uit en inspireert haar om vooral te blijven doen wat ze doet: bewoners en hun gasten lief toelachen en bedienen, lekkere drankjes uitschenken en af en toe aanschuiven om deel te nemen aan de gesprekken. We danken het universum, dat deze hartelijke vrijwilligster haar weg naar ons woonzorgcentrum mocht vinden!

VERJAARDAGEN

16/03/1961 Annita Willems (p)
17/03/1963 Viviane Geysen (vr)
22/03/1930 Maria Teughels
22/03/1979 Bieke Janssens (p)
24/03/1937 Annie Vuylsteke (vr)
28/03/1958 Yo Thys (p)
29/03/1986 Mmah Sylla (p)
03/04/1927 Marie-Louise Van Tilborgh
05/04/1940 Godelieve Wouters
06/04/1946 Diana Verboven
07/04/1931 Lucienne Westyn
07/04/1938 Agnes Meys
08/04/1960 Anne Cauwe (p)
08/04/1988 Joyce Van Ransbeeck (p)
09/04/1928 Gerard Deridder
11/04/1939 Alexander Dingemans (AW)
13/04/1930 Maria Vercauteren
14/04/1946 Nathalie Michiels
15/04/1993 Cynthia Krols (p)

BEWONERSNIEUWS

We verwelkomen....

Wij heten onze nieuwe bewoners van de voorbije maand van harte welkom en hopen dat zij zich ondertussen al een beetje thuis voelen.

Hubert De Boeck	Klaproosveld	K106
Justine De Schutter	Klaproosveld	K114
Elza Michielsens	Tulpenhof	K128
Maria Smessaert	Irisheem	K240
Yvonne Van Dyck	Irisheem	K241
Alfred Vandervorst	Leliedal	K007

We betreuren het afscheid van...

Liliane Panis	Klaproosveld	27/02/2023
Joseph Mewis	Leliedal	01/03/2023
Franciscus Verhulst	Leliedal	03/03/2023
Cornelius Claessens	Irisheem	07/03/2023
Antoine Picqueur	Irisheem	12/03/2023

Wij betuigen de familie onze oprechte deelneming en wensen hen veel sterkte toe.

PERSONEELSNIEUWS

Wij verwelkomen...

Ellen Van Elowijk zorgkundige Tulpenhof

Evi Verschooten zorgkundige Klaproosveld

Welkom in ons team!

We nemen afscheid van...

Fien Van Hekken zorgkundige Klaproosveld

Touria Kasmi zorgkundige Leliedal

Marjan Sterckx nachtverpleegkundige

Yo Thys nachtverpleegkundige (op pensioen)

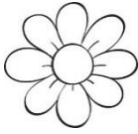

Bedankt voor de fijne samenwerking!

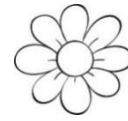

Van harte beterschap aan onze langdurig zieke collega's: Jo Thys, Elisa Kuypers, Somia El Khattabi, Hilde Groos, Ingrid Bal, Karine Donné, Conny Oeyen, Carina Konings, Heidi Picqueur, Kimberly Wens, Anneke Decolfmaeker en Magda Franck.

PERSONEEL IN DE KIJKER

Fien Van Hekken

Fien, zorgkundige op Klaproosveld, begon in 2019 bij ons als weekendstudent. Ze begon aan haar leven als een echt lentekind. Ze werd geboren op 22 mei 2001 en nog voordat de lente een eerste keer op haar wangetjes gestraald had, droeg ze de typische warmte van haar seizoen al diep onder haar huid.

Ze groeide op zonder broers of zussen, maar het ontbrak haar nooit aan gezelschap. Twee honden, genaamd Lala en Thor, brachten het huishouden tot leven. Ook een kat, Marie, zorgde voor amusement. Omringd door huisdieren ervaarde Fien iedere dag als een feest. “Ik ben een echte levensgenieter!” kirt Fien, “Een bezige bij ook, en ik zie alles graag door een roze bril. Positief denken, dat is toch leuker dan alles maar somber in te zien?”

In haar aangeboren lentekriebels vond Fien de moed om een groots avontuur op touw te zetten. En als we “groots” zeggen, bedoelen we GROOTS. “Op 21 maart pak ik mijn koffers en vertrek ik naar *the land down under*, Australië,” onthult Fien met een guitige blos op de wangen. “Ik land in Brisbane en ga daar werk zoeken. Het liefst zou ik op een boerderij aan de slag gaan. De boerderijen in Australië zijn ongelooflijk groot. Wist je dat de grootste boerderij daar, zo groot is als heel Duitsland?”

Fien blijft niet plakken in Brisbane. Eén boerderij, één kudde dieren en één horizon, dat zou haar na verloop van tijd gaan vervelen. Wat voor ontdekkingsreiziger stopt ook met ontdekken, na één plaats? Fien zal rondtrekken van stad tot stad, boerderij tot boerderij, om te vinden wat het leven nog gepland heeft voor haar.

“Sinds mijn vijfde doe ik aan paardrijden,” klinkt het. “Al van kinds af aan werd ik geprikkeld door *den boeren buiten*. Waarom Australië? Een voorliefde voor kangoeroes, of misschien wel voor koala’s? “Ik reis gewoon heel graag. Het is geweldig om nieuwe mensen en culturen te leren kennen. De natuur en de zon, daar kan ik ook van genieten!”

Aan natuur en zon zal het Fien in Australië zeker niet ontbreken. We danken haar voor het warme hart dat ze onze bewoners en medewerkers heeft toegedragen, en wensen haar *the adventure of a lifetime* toe in het verre Australië!

NIEUWS UIT...

LELIEDAL

Deze maand werden we op Leliedal weer getroffen door het coronabeestje. Dit bracht voor bewoners, medewerkers en vrijwilligers de nodige uitdagingen met zich mee. Maar het is al gezegd, en we blijven het zeggen: wanneer donkere wolken over ons woonzorgcentrum heen rollen slaan we allemaal de handen in elkaar en bedenken we gewoon een leuk verzetje. Dat verenigt ons en helpt om één front te trekken tegen het negatieve dat het alledaagse leven soms met zich meebrengt. In moeilijke tijden vinden we altijd steun bij elkaar.

Onze verbondenheid werd benadrukt toen we aan het begin van de maand een geliefde bewoner moesten afgeven. Jef overleed rustig in zijn slaap. Een vredig einde dat we allemaal wel wensen. Maar wat voor Jef een vredig einde was, was voor zijn medebewoners een droevig begin van een aanslepend rouwproces. Verwarring en

verdriet brachten herhaaldelijk vragen voort zoals: “Waar is hij? Komt hij weldra terug? Waarom is hij vertrokken?” Onze liefdevolle Ida, die iedereen een warm hart toedraagt, voelde het gemis in het bijzonder. Ze bracht haar gevoelens tot uiting door te knutselen. Knippen, verven, plakken. Het kan een eenvoudige hobby zijn, of het kan een diepere betekenis hebben. Dat bepalen we allemaal voor onszelf. Eén ding is zeker: Jef raakte velen tijdens zijn verblijf op Leliedal en laat een grote leegte achter. Hij zal niet worden vergeten. ♥

Een zonnige noot was deze maand dan weer de vrijwilligersweek. Recht vanuit ons hart zetten we onze lieve vrijwilligers in de bloemetjes, en dat mag je gerust letterlijk opvatten! Boeketten stapelden zich op, de leefruimte rook naar de

ongerepte natuur. De kleuren gaven ons het gevoel alsof we in een schilderij van Monet waren beland. Maar het allerbeste gevoel, dat kregen we van de aanwezigheid van Rietje, Marita en Viviane! Bewoners scharrelden, speels als schoolkinderen, rond de vrijwilligers die hen dag na dag de allerbeste zorgen geven. Dames, jullie namen staan in goud in ons hart gegrift. Dank voor al het goede dat jullie voor ons doen, ongeacht hoe het jullie zelf vergaat. Goede dagen, kwade dagen, energieke dagen en slaperige dagen. Jullie halen in ons een ongeziene kracht naar boven. We danken iedereen buiten ons vaste team. Duizendmaal dank voor de onbaatzuchtigheid, de helpende handen, de pure goedheid. Samen zoeken en vinden we de moed om een nieuwe dag tegemoet te treden!

Ter afronding: Wij zijn tot het besluit gekomen dat de winter lang genoeg geduurd heeft! We halen alvast de lente in huis met een geestige paasboom. Speciale dank gaat uit naar de familie van Mia Hendrickx, die zorgde voor de krulwilgen. 😊

TULPENHOF

Als ons woonzorgcentrum een klooster was, zouden wij zeker iedere zondag op de biechtstoel moeten. De zoete zonde van pannenkoeken tijdens Maria-Lichtmis smaakte naar meer en we konden niet aan de verleiding weerstaan, om gewoon andermaal pannenkoeken te bakken. De zorgkundigen haalden hun kookkunsten boven en de

bewoners schoven gezellig de voeten onder tafel. Een smulmiddag brengt iedereen dicht bij elkaar, en naar elkaar toe groeien is enorm belangrijk, want om het met de woorden van Maria te zeggen: als je met z'n allen samenwoont, is vriendschap onmisbaar! Sociaal of verlegen, open of teruggetrokken, goedgehumt of humeurig. Wanneer er een traktatie op tafel komt, worden barrières makkelijker opgeheven. Zou suiker dan “de grote verbroederaar” zijn? 😊

Herinnert u zich het advies nog, dat Maria ons vorige maand gaf? Een lekker kopje thee kan wonderen doen! Maria bewees haar vertrouwen in die visie door ook bij de pannenkoeken een heerlijk warme kop te drinken. Een gezellige babbel met Frida maakte het plaatje compleet.

Onder het genot van de pannenkoeken brak er een vrolijke sfeer uit. De dames straalden weer als jonge meisjes en de mannen konden ook al eens praten en grappen.

Samen aan tafel zitten, dat hoeft niet alleen voor lekkers te zijn. Natuurlijk is een pannenkoekje altijd welkom, maar een beetje gekkigheid mag ook! Wist u dat onze teambegeleider, Jesse, aardig kan dansen? Onze eigen Agnes, een echt feestbeest en bovendien de moeder van doorwinterde Bierpruver Frank, liet zich dan ook overhalen tot een leuk dansje!

Wij wensen iedereen alvast een goed verwarmde aprilmaand toe. Moge voor u de komende wegen gevuld zijn met goede babbeltjes, zotte dansjes en snoepgoed!

KLAPROOSVELD

Nu de winter op zijn einde komt, kunnen we uitkijken naar de lente! Hier op Klaproosveld hebben we zeker niet stil gezeten, verschillende activiteiten hebben plaats gevonden op de afdeling, zoals bingo spelen, verse soep maken (waar de bewoners zelf van hebben kunnen eten mét verse balletjes!).

Op zondag 26 februari was het Ganzenrijden hier in Ekeren. Zij kwamen met hun boerenpaarden tot bij ons woonzorgcentrum en dit tot grote vreugde van alle bewoners die hun ogen goed de kost gaven.

ROZENTUIN

Op Rozentuin was Carnaval het lichtpuntje van de voorbije maand. Voor de carnavalsstoet zaten we allemaal klaar op de eerste rij, zotte bekken trekken en mee zingen met de carnavalsliederen waren voor ons zeker geen probleem.

Het nieuws dat Magda, teambegeleider van Rozentuin, voor lange tijd afwezig zal zijn wegens gezondheidsredenen maakt meteen een einde aan de carnavalsgekte en stemt ons allen droevig. We wensen haar veel moed en sterkte. “Magda, focus je maar op beter worden, wees niet ongerust, voor ons wordt goed gezorgd!”

IRISHEEM

Als januari en februari al leuk en gevarieerd waren, dan was maart pas echt bombastisch! Ergotherapeut Caroline heeft genoeg energie voor een heel leger en deze energie weet ze op aanstekelijke wijze te benutten. Tussen de dagelijkse taken door, zoals wassen en aankleden, zie je haar vaak door de woonkernen dartelen, broedend op een volgende activiteit. Ze plant ook graag ideetjes in de jonge koppies van de begeleiders wonen en leven. Aan inspiratie ontbreekt het Caroline nooit. We voorspelden dan ook dat zij deze maand het voortouw zou

nemen om zowel onze ochtenden als middagen in te kleuren. En ja hoor! Van diepe gesprekken over de tijd van toen, tot zingen, presenteren en handtherapie. Handtherapie staat voor toffe spelletjes met veel beweging. Het bevordert de gezondheid en nodigt bovendien uit om met z'n allen samen te zitten. Dat laatste hebben we gemist tijdens de plotse coronagolf van enkele weken geleden. Een beetje verloren tijd inhalen, dachten we dus! En dat moesten we Caroline geen twee keer zeggen!

Op 8 maart vierden we Internationale Vrouwendag, maar in ons woonzorgcentrum krijgt “vieren” een andere betekenis. Er wordt geen foute techno of halsbrekende dansmoves bovengehaald. Er worden geen driedubbele cocktails uitgeschonken en we gaan niet uit tot het ontbijt. Vergeet drukke concerten en gewaagde selfies. Bij ons eerden we onze vrouwen in rust en kalmte. We creëerden een vredige sfeer waar iedereen zich

veilig en geborgen voelde. De zorgkundigen gaven de dames massages voor de handen en het gezicht. Tijdens deze totale ontspanning komen er wel eens flarden van prachtige levensverhalen naar boven. Eén bewoonster, die in onze woonkern niet voor niets de reputatie van een echte kapoen heeft, vertelde over de avond dat ze haar echtgenoot ontmoette. “Ik was een echte danskoningin! Tijdens een feestje in ons dorp danste ik de sterren uit de hemel. Een paar jongens vroegen mij ten dans, maar ze wisten niet waar ze aan begonnen! Ze hadden amper ritme, konden niet mee met de muziek. Het was grappig, maar ook frustrerend – ik wilde dansen met iemand die er talent voor had! Op een bepaald moment sprong een jongen naast mij

op de dansvloer. Hij nam meteen de leiding, met een vastberadenheid die echt respect afdwong. Die vastberadenheid verdiende hij ook; hij danste als een expert. Sterker nog ... hij kon het beter dan ik!

Dat vond ik dan weer een beetje vervelend. De hele buurt kende mij als een danseresje. Op dansavonden was ik altijd van de partij en ik stelde nooit teleur. Ik was ook competitief. Ik maakte het andere jongens en meisjes knap lastig als ze probeerden te bewijzen dat zij beter dansten dan ik. Maar daar was ik dan, mijzelf uitslovend in een denkbeeldige wedstrijd die ik niet kon winnen. Vergeleken bij die jongen, bakte ik er niets van. Misschien bracht zijn zelfzekerheid mij gewoon van de wijs. Zelfzeker, dat was hij, maar niet arrogant. Ik raakte hem blijkbaar ook, want we dansten tot in de vroege uurtjes en toen het tijd was om naar huis te gaan, zuchtte hij: "Lieve meid, laten we hier en nu trouwen!"

Alsof ik nog niet genoeg had uit te leggen aan mijn ouders – ik was immers tot een gat in de nacht weggeweest! En nu kreeg ik zomaar een aanzoek, van een kerel die mijn naam nog niet eens kende. Nou, raad eens? Het wordt allemaal nóg gekker. Mijn antwoord op het aanzoek, was een volmondig "ja".

Onder de stralen van een opkomende zon, haastten we ons naar het gemeentehuis. We rammelden aan het slot, maar het was weekend en bovendien een tijdstip waarop ieder respectabel mens nog maar net aan de ontbijttafel was aangeschoven. Die dag kon er dus niet getrouwd worden, maar we hielden onze belofte aan elkaar. Zodra we de kans zagen, gingen we terug naar het gemeentehuis – deze keer tijdens de openingsuren! – en trouwden we toch."

Tot zover een verhaal van jonge ondeugd, nieuwsgierigheid, verlangen en levenslang geluk. Thema's die soms boven komen drijven tijdens een verwenmoment onder vrouwen.

DE GOEDE WEEK EN PASEN

Het is een stille week.

Zoveel onrecht.

Zoveel lijden.

Zoveel verlies.

Het is een goede week.

Zoveel trouw.

Zoveel overgave.

Zoveel moed.

Het is een heilige week.

Zoveel herkenning.

Zoveel verbondenheid.

Zoveel hoop.

Het is de krachtigste week van het jaar.

Stenen worden weggerold.

Duisternis wordt verlicht.

Graankorrel wordt kiemkracht.

Bron:

Marijke Vanhoutte

Elisabeth – Pastorale Zorg